

[Undervisningsministeren.]

min Mening højere og bedre Moral, saa den eventuelt kan vinde Flertal i vort Folk. Og jeg vil tilføje, at dette saa meget mere havde været redeligt, som det jo ikke afskræmmer Skoleinspektøren fra ogsaa i Fremtiden at udøve pædagogisk Virksomhed. Vi har i dette Land, hvad jeg gentagne Gange har haft Lejlighed til at prise her fra denne Talerstol, en saa frisindet Lovgivning paa vort Skolevæsens Omraade, at det er muligt for dem, der er utilfredse med den offentlige Skole, og som kan samle en Forældrekreds om sig, at rejse en Friskole paa det aandelige Grundlag, som man nu engang ønsker at bygge paa. Dette havde været redeligt og ærligt Spil. Det andet føles som et Snigløb mod den danske Folkeskole og som et Forsøg paa at forfuske det Grundlag, den i moralsk Henseende hviler paa. At det netop føles saadan, herom vidner med overordentlig stor Tydelighed den lange Række af Udtalelser og Resolutioner, denne Sag har affødt. Dem agter jeg ikke at citere her, men som et Slags Udtryk for, hvad der i Grunden har staaet i dem alle sammen, vil jeg udbede mig Tilladelse til at citere, hvad Danmarks Lærerforenings Hovedstyrelse udsendte om denne Sag. Det hedder:

„I Henhold til Folkeskolelovens Formalsparagraf er den danske Skole en kristen Skole, hvis Etik og Moral hviler paa kristne Grundprincipper. Under Henvisning hertil og til den af Repræsentantskabet i 1940 vedtagne Udtalelse maa man bestemt tage Afstand fra enhver Samfundsmoral, der strider mod Skolens kristne Grundsyn, og som vil nedbryde Respekten for Ægteskabet, der er et vitalt Fundament for Udviklingen af et sandt, sundt og lykkeligt Samfundsliv.“

Jeg skal føje til, at jeg fra private Mennesker fra hele Landet næsten daglig faar en Række skriftlige og mundtlige Henvendelser vedrørende denne Sag, som viser, hvilken Uro den har vakt i Forældrekredse og i Lærerkredse over hele vort Land. Disse Henvendelser giver Udtryk for — jeg skal sige det kort —, at man staaer helt uforstaaende over for den trufne Afgørelse. De hævder, at Sagen ikke er en enkelt Skoles Anliggende, men at det gælder hele vor Folkeskole. De hævder, at Grunden glider væk under vor Skoles Opdragergerning, og de hævder, at hele Stillingen er blevet saa uklar, at ingen, hverken Forældre eller Lærere, ved, hvor vi i saa Henseende egentlig er henne. Nu skal alle disse Henvendelser, af hvilke en Minister faar saa overordentlig mange,

naturligvis ikke tillægges større Vægt, end de fortjener, men ved deres Alvor, og fordi de kommer fra alle Kredse i vort Folk og fra alle Lag, undlader de ikke og har i hvert Fald ikke undladt paa mig at gøre et stærkt Indtryk.

Saaledes som Stillingen er i Dag, har jeg ikke nogen Tro til, at den trufne Afgørelse kan skabe den Ro om vor Skole, ej heller om Katrinedalsskolen, som er nødvendig i det lange Løb for Skolens Arbejde, ikke mindst netop paa dette fine og ømtaalige Omraade. Efter mit bedste Skøn bliver det nødvendigt, at den nye Skoledirektion tager Sagen op og ikke alene træffer en Afgørelse og fælder en Dom, men ogsaa ledsager denne med en saa klar Begrundelse, at vi kan se, hvor vi er henne. Først naar dette er sket, ligger Sagen saa klar, synes jeg, at man kan skønne over, om videregaaende Beslutninger, eventuelt Lovændringer er fornødne for at skaffe rene Linier og dermed Ro om den danske Skole.

Ordføreren for Forespørgerne (Hvidberg):

Der er Grund til at takke den højtærede Undervisningsminister for hans klare og redelige Foredrag. Med Hensyn til Ministerens Bemærkninger om det principielle har jeg intet som helst at tilføje. Det ligger jo ganske paa Linie med det, jeg har sagt, og det konkluderer altsaa i dette: Har Skoledirektionens Flertal villet hævde andre Principper end de kristelige, er Københavns Skolevæsen afgjort brudt ud og har forladt den fælles Folkeskole her i Landet — og staaer den fast paa det gamle, kan den ikke træffe en Afgørelse som den, den har truffet. Den trufne Afgørelse er yderligere af en saadan Art, at Skoledirektionen derigennem er kommet i Konflikt med sig selv. Sagen ligger saaledes, at det er ganske klart, at denne af Skoledirektionen trufne Afgørelse paa ingen Maade kan skabe Ro, og jeg er ikke sikker paa, at det vil være tilstrækkeligt nu at henvise til en ny Skoledirektion, som maa tage Stilling til Sagen, træffe en Afgørelse og ledsage denne Afgørelse med en Begrundelse. Jeg synes, der maa skrides ind fra den fælles Folkeskoles øverste Chef, Undervisningsministeren.

Nu kan man dertil sige, som det ogsaa blev sagt i den højtærede Undervisningsministers indledende Bemærkninger, at det er en Misforstaaelse at mene, at Københavns Kommune er ligestillet med andre Kommuner i denne Henseende; Ministeriet har ikke noget Tilsyn med Københavns Kommunes Skolevæsen, og det ligger uden for Ministeriets Beføjelser at ansætte eller